

Những người đi chung với ta....

Các Bạn thân mến,

Người cơ đốc giáo gọi thời gian bốn tuần trước ngày 24.12 là Mùa Vọng. Mùa của sự dừng lại, trở về với con người thật của mình, hiểu và biết mình hơn nữa, làm mới với chính mình, sửa đổi mình, tu chỉnh và toàn thiện hơn để trước nhất mình có được những tháng ngày sắp tới nhiều bình an tự tại hơn, và chính sự chăm sóc và thay đổi này cũng giúp ta có liên hệ tốt, hài hòa với mọi người chung quanh trong cái xã hội ngày càng tăng tốc và chằng chịt. Thật ra, chỉ khi nào tâm linh ta được chăm sóc và vun bồi với những niềm tin tốt, biết sống tỉnh thức và ý thức, biết chuyển hóa chính ta thì lúc đó họa may mới ảnh hưởng được phần nào những người mình thương. Mong ước, mong muốn, mong cầu hay thậm chí áp đặt, đòi hỏi chỉ làm cho phiền não, khổ đau chồng chất thêm thôi.

Tôi được dạy dỗ làm người con Phật, tôi biết, trên thế gian này, tôi hay bạn gặp gỡ ai, quen biết ai, thậm chí bỏ rơi ai.... Tất cả đều đã được sắp đặt bởi một chữ Duyên. Không ai mà vô duyên vô cớ xuất hiện trong cuộc đời của chúng ta cả, sự có mặt của mỗi người trong cuộc đời ta đều có một nguyên do, đều đáng được suy ngẫm và cảm kích.

Đoạn đường đời của ta dài ngắn khác nhau và có trăm ngàn ngã rẽ, ta sẽ có duyên gặp được rất nhiều người, sẽ đi cùng với họ một đoạn đường, rồi có người sẽ rẽ qua lối khác, mỗi người lại tiếp tục đi con đường mình chọn, có thể một ngày nào đó ta sẽ gặp lại người xưa ở một ngã rẽ nào đó, hoặc có thể sẽ không bao giờ thấy nhau lại. Nhưng mỗi cuộc gặp gỡ, cùng đi chung với nhau một đoạn đường, người đó đều có ý nghĩa với ta.

Trên con đường ta đang đi, sẽ có lúc ta gặp được những người cùng đi với ta một đoạn đường có nhiều gập ghềnh, chông gai nhưng không ít những điều tuyệt vời trong đó...rồi một duyên cớ nào đó, họ và cả chính ta đều phải rẽ qua những con đường dành riêng cho mình. Chúng ta vẫn phải bước tiếp, và những gì còn lưu lại trong tâm trí ta sẽ là những kỷ niệm đáng nhớ của mình.

Cho nên tôi thiết nghĩ: cái khoảnh khắc hiếm hoi nào còn duyên, có nhau được, chúng ta nên hết lòng quan tâm đến nhau, cho dù đó là một thứ gắn bó nào đi nữa, hãy trao tặng những gì mình có thể cho đi, hơn là bắt buộc người kia phải tuân thủ theo những gì mình muốn, biết tôn trọng và giúp đỡ, làm cho cuộc sống với mọi người trở thành tích cực, vui tươi, không nên làm khổ nhau bằng sự cố chấp và chiếm hữu.

Tôi được dạy: thế giới chúng ta đang có mặt chỉ là cõi tạm, cuộc đời là vô thường, đâu có ai đi cùng mãi với nhau, cho nên ta không nên lãng phí thời gian ta đang có để chỉ dành cho những xích mích, cãi cọ làm chi,; hòa khí đã không còn mà lại rước thêm bực bội vào thân.

Cuộc đời rất hữu hạn, chặng đường mà ta cùng ai đó đi với nhau không khi nào được miên viễn. Thế nên cãi cọ, sỉ nhục, làm tổn thương nhau sẽ không có lợi ích chi cả khi biết rõ là ta có đi chung với họ cả đời đâu. Nhẫn nhịn không phải là sự hèn nhát mà là một đặc điểm cần có của một người có lòng lân mẫn từ bi.

Nói cho cùng, dù chúng ta đã từng yêu thương, gắn bó hay hờn giận, ghét bỏ nhau cỡ nào chẳng nữa thì cũng chẳng đi cùng nhau suốt cả cuộc đời và đôi khi không bao giờ gặp lại nữa. Một khi bình tâm nhìn rõ, ta vẫn nhận ra rằng còn có biết bao người đang có mặt quanh ta và cho ta. Thành ra dù xa lạ hay thân thiết, mỗi một người đến trong đời ta, đi chung với ta một chặng đường đều đáng trân quý. Họ đã là một phần của đời ta vậy.

Hiên trúc – Đông 2018

Bông Lọc Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác cùng tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 5500 TÁC PHẨM